

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(femte avdelningen i utökad sammansättning)
den 12 oktober 1999 *

I mål T-48/96,

Acme Industry Co. Ltd, bolag bildat enligt thailändsk rätt, Bangkok, företrätt av advokaten Jacques Bourgeois, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån Marc Loesch, 8, rue Zithe, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiske rådgivaren Antonio Tanca, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna Hans-Jürgen Rabe och Georg M. Berrisch, Hamburg, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Nicholas Khan, rätts-tjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

och

Republiken Frankrike, företrädd av Kareen Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och Sujiro Seam, secrétaire des affaires étrangères, samma avdelning, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8 B, boulevard Joseph II, Luxemburg,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 5/96 av den 22 december 1995 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av mikrovågsugnar med ursprung i Kina, Sydkorea, Malaysia och Thailand och om slutligt uttag av den tillfälliga tullen (EGT L 2, 1996, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(femte avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden J.D. Cooke samt domarna R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Pirrung och M. Vilaras,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 11 mars 1999,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Denna talan syftar till att ogiltigförklara rådets förordning (EG) nr 5/96 av den 22 december 1995 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av mikrovågsugnar med ursprung i Kina, Sydkorea, Malaysia och Thailand och om slutligt uttag av den tillfälliga tullen (EGT L 2, 1996, s. 1, nedan kallad den omtvistade förordningen). Den förordningen är en följd av kommissionens förordning (EG) nr 1645/95 av den 5 juli 1995 om införande av en tillfällig antidumpningstull på import av mikrovågsugnar med ursprung i Kina, Republiken Korea, Thailand och Malaysia (EGT L 156, s. 5, nedan kallad förordningen om preliminär tull). Dessa förordningar har antagits med stöd av bestämmelserna

i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98, nedan kallad grundförordningen).

- 2 Sökanden, Acme Industry Co. Ltd (nedan kallad sökanden eller Acme) är ett företag som lyder under thailändsk rätt och som producerar och exporterar mikrovågsugnar. Företaget är dotterbolag till det japanska holdingbolaget Nisshin Industry Co. Ltd (nedan kallad Nisshin-gruppen). Nisshin-gruppen kontrollerar även Korea Nisshin Co. Ltd (nedan kallat Korea Nisshin), en koreansk producent av mikrovågsugnar, och Imarflex Mfg Co. (nedan kallat Imarflex), ett japanskt företag som ombesörjer distributionen av mikrovågsugnar, bland annat sökandens.
- 3 Till följd av klagomål från Groupement interprofessionnel des fabricants d'appareils d'équipement ménager i juni 1993 offentliggjorde kommissionen den 18 december 1993 ett meddelande om att ett antidumpningsförfarande skulle inledas avseende import av mikrovågsugnar med ursprung i Kina, Korea, Thailand och Malaysia (EGT C 341, s. 12). Undersökningen avsåg tidsperioden från den 1 oktober 1992 till den 30 september 1993.
- 4 Kommissionen skickade ett frågeformulär till sökanden, vilket denna besvarade genom skrivelse av den 4 februari 1994. På kommissionens begäran kompletterade sökanden sitt svar genom skrivelse av den 22 februari 1994. Ingen annan thailändsk producent samarbetade i undersökningen.
- 5 Den 19 april 1994 genomförde kommissionen en första inspektion i Imarflex lokaler i Osaka (Japan) för att kontrollera de svar som sökanden lämnat i frågeformuläret. Den 22 april samt den 5 och 6 maj 1994 genomförde kommissionen även inspektioner i Korea Nisshins och Acmes respektive lokaler.

- 6 Den 5 juli 1995 antog kommissionen förordningen om preliminär tull som fastställde en preliminär tullsats på 20,3 procent, tillämplig på mikrovägsugnar som tillverkats av sökanden.
- 7 Genom skrivelse av den 14 juli 1995 underrättade kommissionen sökanden om de huvudsakliga omständigheter och överväganden som hade legat till grund för den preliminära antidumpningstullen (nedan kallat preliminär underrättelse).
- 8 Sökanden kommenterade den preliminära underrättelsen genom skrivelse av den 31 juli 1995.
- 9 Genom skrivelse av den 24 oktober 1995 underrättade kommissionen sökanden om de huvudsakliga omständigheter och överväganden på grundval av vilka den avsåg att föreslå rådet att införa en slutlig antidumpningstull (nedan kallat slutlig underrättelse).
- 10 Genom skrivelse av den 3 november 1995 kommenterade sökanden den slutliga underrättelsen.
- 11 Den 22 december 1995 antog rådet den omtvistade förordningen om införande av en slutlig antidumpningstull om 14,1 procent på import av mikrovägsugnar med ursprung i Thailand tillverkade av sökanden. Det framgår av denna förordning att kommissionen och rådet inte kunde fastställa normalvärdet på grundval av det verkliga pris som tillämpades på den thailändska marknaden, eftersom sökanden inte sålde mikrovägsugnar eller andra produkter i samma affärssektor på hemmamarknaden. Följaktligen beräknade institutionerna det konstruerade normalvärdet i enlighet med artikel 2.3 b ii i grundförordningen, då det ansågs lämpligt att försäljningskostnader, administrationskostnader och andra allmänna kostnader (nedan kallade FAA-kostnader) samt vinstmarginalen

skulle fastställas ”på annan skälig grundval” och använde i detta fall det belopp som fastställdes för vinstgivande försäljning på den koreanska marknaden, vilken var den enda konkurrensutsatta marknad som omfattades av undersökningen där den vinstgivande försäljningen av en likadan produkt skedde i representativa kvantiteter. De exporterade modellernas konstruerade normalvärde beräknades således med hjälp av ”alla tillverkningskostnader, både fasta och rörliga, för material och tillverkning” (nedan kallade tillverkningskostnaderna) som sökanden ådragit sig, jämte ett skäligt belopp för FAA-kostnaderna samt med tillägg av en skälig vinstmarginal (punkt 26 i övervägandena i den omtvistade förordningen samt punkterna 46 och 36 i övervägandena i förordningen om preliminär tull).

Förfarande och parternas yrkanden

- 12 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 mars 1996.
- 13 Kommissionen och Republiken Frankrike har båda tillåtits intervensera till stöd för rådets yrkanden genom beslut av ordföranden för förstainstansrättens fjärde avdelning i utökad sammansättning av den 23 oktober 1996 och av den 9 december 1996. I det andra beslutet har för övrigt en begäran om konfidentiell behandling av sökanden i förhållande till Frankrike bifallits.
- 14 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (femte avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för processledning. Den ställde emellertid vissa skriftliga frågor till parterna som skulle besvaras vid sammanträdet.
- 15 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid sammanträde den 11 mars 1999.

16 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen i den mån den är tillämplig på sökanden, samt

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Kommissionen och Republiken Frankrike, intervenienter, har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning i sak

- 19 Sökanden har till stöd för sin talan anfört fem grunder. Genom den första och andra grunden har sökanden ifrågasatt rådets fastställelse av det konstruerade normalvärdet, eftersom detta värde dels har fastställts enligt en metod som inte följer artikel 2.3 b ii i grundförordningen, dels har beräknats genom att använda den koreanska exportörens FAA-kostnader och vinstmarginal (nedan kallade de koreanska uppgifterna) i strid med likhetsprincipen. Som tredje grund har sökanden kritiserat rådet för att ha åsidosatt rättvisepincipen genom att inte tillämpa vissa bestämmelser i rådets förordning (EG) nr 3283/94 av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 349, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 34, s. 14, nedan kallad förordning nr 3283/94), i dess lydelse enligt särskilt rådets förordning (EG) nr 355/95 av den 20 februari 1995 (EGT L 41, s. 2), och i avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, s. 103, svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 105, nedan kallat WTO:s antidumpningskod), vilket godkänts genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om avtal som ingåtts i Europeiska gemenskapernas namn avseende frågor inom dess kompetensområde vid de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986—1994). Den fjärde grunden avser att artikel 190 (nu artikel 253 EG) i EG-fördraget har överträtts. Den femte grunden avser att artikel 2.10 i grundförordningen har överträtts i samband med att det konstruerade normalvärdet jämfördes med exportpriset.
- 20 Förstainstansrätten anser det lämpligt att först pröva frågan om förordning nr 3283/94 och WTO:s antidumpningskod är tillämpliga (den tredje grunden), därefter invändningarna rörande beräkningen av det konstruerade normalvärdet och att det sålunda fastställda värdet har jämförts med exportpriset (den första, den andra och den femte grunden) och slutligen argumentationen om bristande motivering av den omtvistade förordningen (den fjärde grunden).

1. *Tillämpligheten av förordning nr 3283/94 och WTO:s antidumpningskod (den tredje grunden)*

Parternas argument

- 21 Sökanden har för det första kritiserat rådet för att inte ha fastställt FAA-kostnaderna och vinstmarginalen med stöd av artikel 2.6 iii i förordning nr 3283/94. Trots att förordning nr 3283/94 ännu inte var tillämplig, borde den allmänna rättvisepincipen ändå ha tillämpats av institutionerna i detta fall, eftersom dessa bestämmelser var fördelaktigare för sökanden än grundförordningen (domstolens dom av den 1 februari 1978 i mål 78/77, Lührs, REG 1978, s. 169, punkt 13 och av den 16 maj 1979 i mål 236/78, FNROM, REG 1979, s. 1819).
- 22 Sökanden har hävdats att enligt de principer som styr lagars tillämpning i tiden skall en ny bestämmelse som innebär att en äldre författning ändras gälla för de framtida verkningarna av situationer som uppkommit då den föregående författningen var i kraft (domstolens dom av den 14 april 1970 i mål 68/89, Brock, REG 1970, s. 171, punkt 6). Rådet kan bara göra undantag från denna princip av tvingande skäl hänförliga till gemenskapsintresset (domstolens dom av den 23 februari 1978 i mål 92/77, An Bord Baine, REG 1978, s. 497, och av den 18 januari 1990 i mål C-345/88, Butterabsatz Osnabrück-Emsland, REG 1990, s. I-159).
- 23 För det andra, och som alternativ grund, har sökanden gjort gällande att rådet är skyldigt att tolka bestämmelserna i grundförordningen mot bakgrund av artikel 2.2.2.2 i WTO:s antidumpningskod, enligt vilken tillägget för vinst, som fastställts inom ramen för beräkningen av det konstruerade normalvärdet, inte får överstiga den vinst som "andra exportörer eller tillverkare normalt erhåller vid försäljning av varor inom samma varuområde på hemmamarknaden i ursprungslandet". Den anser att de ändringar som förhandlingarna i Uruguay-rundan medförde för GATT:s antidumpningskod omedelbart är tillämpliga på ärenden som inte är avslutade (domstolens dom av den 12 december 1972 i de förenade målen 21/72, 22/72, 23/72 och 24/72, International Fruit Company

m.fl., REG 1972, s. 1219, punkterna 14—18, svensk specialutgåva, volym 2, s. 51, av den 19 november 1975 i mål 38/75, Nederlandse Spoorwegen, REG 1975, s. 1439, och av den 5 maj 1981 i mål 112/80, Dürbeck, REG 1981, s. 1095).

- 24 För det tredje har sökanden i sitt yttrande över den franska regeringens interventionsinlaga väckt frågan om tillämpningen i detta mål av den allmänna rättsprincip som bland annat fastställs i artikel 15 i Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (*Recueil des traités*, volym 999, s. 171, nedan kallad den internationella konventionen), i vilken anges att om efter brottets begående ny lag stiftas som föreskriver ett lindrigare straff, skall den skyldige komma i åtnjutande härav.
- 25 Rådet och de intervenerande parterna har bestridit att förordning nr 3283/94 och WTO:s antidumpningskod är tillämpliga i detta mål.
- 26 Den franska regeringen har bestridit att det i gemenskapsrätten finns en allmän princip som påbjuder retroaktiv tillämpning. Den har anfört att enligt rätts-säkerhetsprincipen är en retroaktiv tillämpning av gemenskapsrättsakter undan-tag och inte huvudregel (domstolens dom av den 13 december 1967 i mål 17/67, Neumann, REG 1967, s. 571, och av den 22 februari 1984 i mål 70/83, Kloppenburg, REG 1984, s. 1075, punkt 12, svensk specialutgåva, volym 7, s. 533) och att en sådan tillämpning är utesluten inom straffrätten eller då den strider mot de allmänna rättsprinciperna i gemenskapsrätten, såsom till exempel rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar.
- 27 Kommissionen har framhållit att institutionerna inte bara måste rätta sig efter bestämmelserna i förordning nr 3283/94 utan även efter gemenskapens inter-nationella skyldigheter enligt WTO:s antidumpningskod. Förordning nr 3283/94 föreskriver uttryckligen att grundförordningen skall tillämpas på förfaranden som, trots att de påbörjades före den 1 september 1994, ännu inte var avslutade. Dessa bestämmelser avspeglar endast bestämmelserna i WTO:s antidumpnings-

kod, i vilken det uttryckligen föreskrivs att den inte är tillämplig på undersökningar som påbörjats med anledning av ansökningar som gjorts före dess ikraftträdande.

Förstainstansrättens bedömning

- 28 Även om det är riktigt att den omtvistade förordningen antogs efter ikraftträdandet av grundförordningen nr 3283/94 den 1 januari 1995, har den inte desto mindre antagits i slutet av ett förfarande, inlett under år 1993, som fortgick efter den 1 januari 1995. Det framgår emellertid klart av de övergångsbestämmelser som bland annat angivits i artikel 23 i förordning nr 3283/94, i dess lydelse enligt ovannämnda förordning nr 355/95 av den 20 februari 1995, att grundförordningen skall fortsätta att tillämpas på de förfaranden beträffande vilka utredningar som pågick den 1 september 1994 inte avslutats den 1 januari 1995 (se i detta avseende förstainstansrättens dom av den 8 juli 1998 i mål T-232/95, CECOM mot rådet, REG 1998, s. II-2679, punkt 35).
- 29 Sökandens argument innebär inte att denna tolkning av ordalydelsen i de tydliga övergångsbestämmelserna till förordning nr 3283/94 kan ifrågasättas. Den rättspraxis som sökanden åberopat till stöd för sina argument, att principerna om rättvisa och om författningars tillämpning i tiden har åsidosatts, rör nämligen i första hand situationer där gemenskapens domstolar har sett sig nödsakade att lösa författningsskonflikter i tiden i brist på uttryckliga övergångsbestämmelser.
- 30 För det andra är sökandens argument, som grundar sig på den allmänna rättsprincipen i den internationella konventionen, utan verkan. Det är inte nödvändigt att pröva huruvida detta argument utgör en ny grund i den mening som avses i artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, eftersom artikel 15 i nämnda konvention endast gäller personer som anklagas för brott inom ramen för en rättslig åtgärd och därför inte har någon relevans för undersökningar på antidumpningsområdet, som ju inte har en straffrättslig karaktär (se

jämförelsevis domstolens dom av den 18 oktober 1989 i mål 374/87, Orkem mot kommissionen, REG 1989, s. 3283, punkt 31). Bestämmelserna i artikel 2.6 iii i förordning nr 3283/94, som sökanden kräver skall tillämpas, rör för övrigt metoden för beräkning av det konstruerade normalvärdet. Det framgår således med all tydlighet att dessa bestämmelser inte gäller fastställelse av straff och sanktioner på vilka den åberopade principen är tillämplig.

- 31 För det tredje framgår det av övergångsbestämmelserna i artikel 18.3 i WTO:s antidumpningskod att bestämmelserna i koden inte är tillämpliga på undersökningar som påbörjats med anledning av ansökningar som gjorts efter den 1 januari 1995, det vill säga dagen för dess ikraftträdande. Bestämmelserna i WTO:s antidumpningskod är därför inte relevanta för förevarande tvist.
- 32 Av vad ovan anförts följer att den omtvistade förordningens lagenlighet varken kan bedömas på grundval av bestämmelserna i förordning nr 3283/94 eller till WTO:s antidumpningskod, utan huvudsakligen måste bedömas på grundval av bestämmelserna i grundförordningen, vilken institutionerna rätteligen har tillämpat i detta mål, och i förekommande fall på grundval av de allmänna gemenskapsrättsliga principerna samt alla de bestämmelser som reglerar det berörda området vilka då hade trätt i kraft.
- 33 Av det ovanstående följer att talan inte kan vinna bifall på sökandens tredje grund, nämligen att rättvisepincipen har åsidosatts.

2. Fastställelse av det konstruerade normalvärdet (den första och den andra grunden)

- 34 De argument som sökanden har framfört inom ramen för den första och den andra grunden kan sammanfattas enligt följande. Den har för det första kritiserat institutionerna för att ha åsidosatt ett avtal som innebar att uppgifter om

Imarflex skulle användas vid fastställelsen av det konstruerade normalvärdet. Den har för det andra bestridit rådets val av metod för att fastställa FAA-kostnaderna och vinstmarginalen. Genom att fastställa det konstruerade normalvärdet i enlighet med begreppet "på annan skälig grundval" i den mening som avses i artikel 2.3 b ii *in fine* i grundförordningen och genom att inte använda uppgifterna om Imarflex har rådet överträtt nämnda förordning. För det tredje har den ifrågasatt skäligheten av att använda de koreanska uppgifterna för att fastställa det konstruerade normalvärdet, vilket har haft en avgörande inverkan på beräkningen av antidumpningstullen. Om uppgifterna om Imarflex hade använts skulle detta nämligen ha resulterat i att ökningskoefficienten hade fastställts till 11,86 procent i stället för 32,47 procent beträffande de koreanska producenterna samt en antidumpningstull om 0,183 procent i stället för den tullsats som slutligen fastställdes på 14,1 procent.

Preliminära synpunkter

- 35 Innan dessa invändningar prövas skall det påpekas att artikel 2.3 b ii i grundförordningen, vilken anger tre metoder för beräkning av det konstruerade normalvärdet, föreskriver följande:

"I denna förordning avses med normalvärde följande:

[...]

- b) När det inte förekommer försäljning av likadana varor i normal handel på exportlandets eller ursprungslandets hemmamarknad eller när försäljningen där inte medger en riktig jämförelse, endera av följande:

[...]

- ii) Det konstruerade värde som bestäms genom att skälig vinst läggs ihop med tillverkningskostnaden. Tillverkningskostnaden skall beräknas med hänsyn till alla kostnader vid normal handel, både fasta och rörliga, i ursprungslandet, för material och tillverkning plus ett skäligt belopp för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader. Beloppet för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader samt vinsten skall beräknas med hänsyn till de omkostnader som uppstått och den vinst som uppkommit vid producentens eller exportörens vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden. Om det inte finns tillgång till sådana uppgifter eller tillgängliga uppgifter inte är tillförlitliga eller lämpliga att använda, skall beloppen räknas fram med utgångspunkt från de kostnader för och vinster på försäljningen av likadana varor som uppkommit för andra producenter eller exportörer i ursprungs- eller exportlandet. Om ingendera av dessa bägge metoder kan tillämpas, skall kostnaderna och vinsten beräknas med utgångspunkt från exportörens eller andra producenters eller exportörers försäljning i samma industri i ursprungs- eller exportlandet, eller på annan skälig grundval.”

36 Med beaktande av hur denna bestämmelse har formulerats skall dessa tre metoder beaktas i den ordning de anförs (domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkt 61, svensk specialutgåva, volym 11, av den 13 februari 1992 i mål C-105/90, Goldstar mot rådet, REG 1992, s. I-677, punkt 35 samt förstainstansrättens dom av den 17 juli 1998 i mål T-118/96, Thai Bicycle mot rådet, REG 1998, s. II-2991, punkt 53). Det är endast om ingen av dessa metoder kan tillämpas som det finns anledning att använda den allmänna bestämmelsen i artikel 2.3 b ii *in fine*, enligt vilken

kostnaderna och vinsterna skall bestämmas ”på annan skälig grundval” (domen i det ovannämnda målet Nakajima mot rådet, punkt 61).

- 37 Det framgår tydligt av ordalydelsen i artikel 2.3 b ii i grundförordningen att var och en av de beräkningsmetoder för det konstruerade normalvärdet som uppräknas där skall tillämpas så att beräkningen blir skälig, ett begrepp som för övrigt uttryckligen förekommer i de två första meningarna och i den sista meningen i den ifrågavarande bestämmelsen (domen i det ovannämnda målet Nakajima mot rådet, punkt 35). Institutionerna kan därför inte beakta de räkenskapsuppgifter som inte är tillförlitliga.
- 38 Artikel 2.3 b ii i grundförordningen ger för övrigt institutionerna ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid bedömningen av de räkenskapsuppgifter som lagts fram inför dem för att fastställa det konstruerade normalvärdet. Förstainstansrättens prövning bör följaktligen begränsas till en kontroll av att handläggningsreglerna har respekterats, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för den omtvistade beräkningen är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk.
- 39 Gemenskapens domstolar få inte utföra den bedömning som förbehålls gemenskapens myndigheter, utan kan endast kontrollera att institutionerna har beaktat alla relevanta omständigheter och att de har prövat alla uppgifter i ärendet med erforderlig omsorg så att man kan anse att normalvärdet har bestämts på ett lämpligt sätt (se i detta avseende domstolens dom av den 22 oktober 1991 i mål C-16/90, Nölle, REG 1991, s. I-5163, punkterna 12 och 13, och förstainstansrättens dom av den 28 september 1995 i mål T-164/94, Ferchimex mot rådet, REG 1995, s. II-2681, punkt 67).
- 40 Enligt grundförordningen ankommer det på kommissionen i egenskap av undersökande myndighet att avgöra om varan i fråga är föremål för dumpning och om den vållar skada när den övergår till fri omsättning i gemenskapen. Kommissionen måste i detta hänseende kontrollera om priset vid export till

gemenskapen av varan i fråga uppgår till minst normalvärdet för en likvärdig vara, och vid denna kontroll måste den använda de uppgifter som fanns tillgängliga vid den tidpunkten utan att lägga bevisbördan på en av parterna.

- 41 Enligt bestämmelserna i artikel 7.2 a i grundförordningen skall "kommissionen samla in alla uppgifter som den anser vara nödvändiga och när den finner det lämpligt granska och kontrollera importörers, exportörers, återförsäljares, agenters, producenters, handelssammanslutningars och organisationers böcker".
- 42 Grundförordningen ger dock inte kommissionen befogenhet att tvinga de producenter och exportörer som anges i ett klagomål att delta i undersökningen eller att lämna uppgifter. För att kommissionen vid behov skall kunna utföra undersökningar i tredje land krävs att de ifrågavarande företagen ger sitt samtycke och att regeringen i landet i fråga har blivit officiellt underrättad och inte gör någon invändning (artikel 7.2.b i grundförordningen).
- 43 Frågeformulärens svar och den efterföljande kontroll som kommissionen kan göra hos företagen är således viktiga för det fortsatta förfarandet. I artikel 7.7 b i grundförordningen föreskrivs följande:

"I de fall då en intresserad part eller ett tredje land vägrar åtkomst till eller eljest underlåter att inom rimlig tid tillhandahålla nödvändiga uppgifter eller väsentligt försvårar undersökningen, får preliminära eller slutgiltiga, positiva eller negativa slutsatser dras på grundval av de uppgifter som är tillgängliga. Om kommissionen finner att en intresserad part eller ett tredje land har lämnat oriktiga eller vilseledande uppgifter, får den bortse från dessa uppgifter och avvisa alla krav som bygger på dem."

- 44 Risken att institutionerna kan komma att beakta andra uppgifter än de som tillhandahålls genom frågeformulärets svar ingår följaktligen i antidumpningsförfarandet och syftar till att uppmuntra ett lojalt samarbete från de företag som undersökningen avser.
- 45 Mot bakgrund av dessa uppgifter skall i tur och ordning prövas de argument som anförts om att avtalet om att uppgifterna om Imarflex skulle användas har åsidosatts, om valet av metod för att fastställa FAA-kostnaderna och vinstmarginalen och slutligen om oskäligheten av att använda de koreanska uppgifterna.

Kommissionens åsidosättande av avtalet om att använda uppgifterna om Imarflex

Sökandens argument

- 46 Sökanden har anfört att den tjänsteman vid kommissionen som var ansvarig för ärendet under en diskussion med sökandens rådgivare den 6 januari 1994 muntligen gick med på att beakta Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal, vilket företag var den faktiska exportören av sökandens varor, för att fastställa det konstruerade normalvärdet och att sökanden fyllde i frågeformuläret med hänsyn till dessa uppgifter i enlighet med avtalet.
- 47 Den har således i huvudsak gjort gällande att det förhållandet att detta påstådda muntliga avtal inte iakttogs, vars existens har bestridits av institutionerna, innebär att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts.

Förstainstansrättens bedömning

- 48 För att sökanden skall kunna åberopa att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts med anledning av att ett påstått muntligt avtal mellan en tjänsteman vid kommissionen och sökandens rådgivare inte iaktogs beträffande de uppgifter som skulle beaktas vid beräkningen av det konstruerade normalvärdet, måste den visa att gemenskapsadministrationen, genom att ge tydliga försäkringar, har väckt grundade förhoppningar (se förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i mål T-571/93, Lefebvre m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2379, punkt 72).
- 49 Föremålet för diskussionen den 6 januari 1994, då det av sökanden åberopade påstådda avtalet skulle ha slutits, var emellertid i realiteten, vilket även framgick av en skrivelse av den 29 december 1993 som sökandens rådgivare skickade till kommissionen, att "klarlägga viktiga delar av frågeformuläret". Även om det av såväl handlingarna i målet som av de förklaringar som framfördes vid sammanträdet framgår att parterna under denna diskussion tog upp frågan om att uppgifterna om Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal skulle användas när frågeformuläret besvarades, har sökanden i sin replik emellertid påstått att den uppfattade att kommissionens tjänstemän skulle använda svaret på frågeformuläret såsom detta fyllts i "under förutsättning att kontrollen gjorde det möjligt att bekräfta uppgifterna om Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal".
- 50 Sökanden kan därför inte hävda att kommissionen har givit en sådan fyllig försäkring om att den skulle fastställa det konstruerade normalvärdet på grundval av uppgifterna om Imarflex att den väckt grundade förhoppningar. Av detta följer att sökandens huvudsakliga invändning att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts skall underkännas som ogrundad.

Valet av metod för att fastställa FAA-kostnaderna och vinstmarginalen

- 51 Sökanden har inte ifrågasatt att det konstruerade normalvärdet har använts som metod, men har kritiserat institutionernas val att beräkna detta konstruerade normalvärde "på annan skälig grundval" och att de koreanska uppgifterna använts vid denna beräkning. Den har i huvudsak hävdad att institutionerna skulle ha beräknat det konstruerade normalvärdet med utgångspunkt i Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal samt i företagets realiserade vinst på hemmamarknaden enligt den sista av de tre beräkningsmetoderna i artikel 2.3 b ii i grundförordningen, det vill säga "med utgångspunkt från exportörens eller andra producenters eller exportörens försäljning i samma industri i ursprungs- eller exportlandet". I sin argumentation har sökanden för det första framhållit Imarflex egenskap av exportör och för det andra tillförlitligheten av uppgifterna om Imarflex. För det tredje har den bestridit att ökningen avseende modellen "CMO 552" var representativ, vilken ökning kommissionen grundade sig på för att dra slutsatsen att uppgifterna om Imarflex inte var tillförlitliga, och för det fjärde har den påstått att uppgifterna om Imarflex i vilket fall som helst var möjliga att kontrollera.
- 52 Förstainstansrätten anser det lämpligt att först pröva frågan om uppgifterna om Imarflex är tillförlitliga.

Tillförlitligheten av uppgifterna om Imarflex

— Parternas argument

- 53 Sökanden har för det första hävdad att rådet gjorde fel då det, på grundval av påstådda inkonsekvenser mellan de uppgifter som sökanden efter hand lämnade som svar på frågeformuläret vid inspektionerna i Imarflex lokaler och i sin skrivelse av den 31 juli 1995, inte beaktade uppgifterna om Imarflex. Den anser

att diskrepanserna mellan nivåerna för summan av FAA-kostnaderna och vinstmarginalen uttryckt i en procentuell andel av tillverkningskostnaderna (nedan kallat ökningskoefficienten) för var och en av de tre etapperna är försumbara. Sökanden har erinrat om att dessa nivåer var 11,39 procent i såväl dess svar på frågeformuläret som i dess skrivelse av den 31 juli 1995 och 14 procent vid kontrollen i dess lokaler.

- 54 Institutionerna drog enligt sökanden slutsatsen att uppgifterna om Imarflex inte var tillförlitliga efter att det vid inspektionerna hade konstaterats att det förelåg en ökningskoefficient på 31,1 procent för den mikrovågsugnsmo-
55 552" som såldes i Japan. Skillnaden mellan denna ökningskoefficient och de ökningskoefficienter som angivits ovan kan emellertid huvudsakligen hänföras till olikheter i den bokföringsmässiga behandlingen av försäljningsrabatter, reparationskostnader efter försäljning och leveranskostnader.
- 55 Rådet har replikerat att upplysningarna om Imarflex var oanvändbara eftersom de inte var exakta och inte följde frågeformulärets instruktioner.
- 56 Frågeformuläret krävde att de FAA-kostnader som särskilt hänförde sig till försäljningen av mikrovågsugnar uppdelades i poster och att dessa uttrycktes i andel procent av nettoomsättningen. Sökanden uppskattade FAA-kostnaderna till 7,24 procent och vinstmarginalen till 4,15 procent av tillverkningskostnaderna. Sökanden gjorde emellertid inte någon åtskillnad mellan mikrovågsugnar och andra sålda varor och delade heller inte upp FAA-kostnaderna i poster. På kommissionens begäran lämnade sökanden kompletterande uppgifter genom skrivelse av den 22 februari 1994, fortfarande utan att faktiskt skilja mikrovågsugnar åt från andra varor. Slutligen kontrollerade de personer som utförde undersökningen vid inspektionen i Imarflex lokaler uppgifterna om modellen "CMO 552" och drog slutsatsen att det förelåg en ökningskoefficient som översteg 30 procent för denna modell. Sökanden försökte senare förklara dessa diskrepanser genom skrivelse av den 31 juli 1995 och föreslå andra metoder för beräkning av FAA-kostnader och vinstmarginal.

- 57 Rådet har hävdat att de olika nivåer för FAA-kostnader och vinstmarginal som framförts av sökanden inte borde anses som tillförlitliga till följd av klassificeringsfelet. Sökanden borde i sin beräkning av det konstruerade normalvärdet i synnerhet inte ha inkluderat leverans- och reparationskostnaderna efter försäljning. Rådet drog slutsatsen att sökanden försökte dölja dessa kostnader.
- 58 Sökanden har förnekat att den uppsåtliga har dolt nämnda kostnader och har därvid beskrivit den metod som den använde för att kompilera Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal. Den påpekade härvid att Imarflex varken hade en datoriserad bokföring eller en affärskostnadsbokföring per produktlinje och att företaget därför inte kunde specificera kostnaderna för enbart mikrovågsgagnar.
- 59 Sökanden har för det första poängterat att även om institutionerna anser att reparationskostnader inte utgör kostnader "för material och tillverkning" i den mening som avses i grundförordningen tillhör de ur bokföringssynpunkt inte desto mindre den kategorin. Imarflex och sökanden bokförde nämligen reparationskostnaderna efter försäljning av defekta mikrovågsgagnar under posten "försäljningskostnader" i resultaträkningen. Sökanden tillade att dess bokföring hade kontrollerats av en godkänd revisor.
- 60 Sökanden har förklarat att Imarflex inte reparerar de defekta ugnar som tillverkats av Korea Nisshin och som det säljer på den japanska marknaden, utan att Imarflex ersätter dem med nya ugnar. Ur bokföringssynpunkt behandlas denna transaktion som en minskning av posten "lager" och bokförs under posten "försäljningskostnader" i resultaträkningen. Även reparationskostnaderna utgör enligt sökanden kostnader "för material och tillverkning" i den mening som avses i grundförordningen, varför institutionerna inte kunde inkludera dem i Imarflex FAA-kostnader. En sådan metod skulle nämligen innebära att dessa kostnader först bokfördes bland sökandens tillverkningskostnader och sedan en andra gång bland Imarflex FAA-kostnader vid beräkningen av det konstruerade normalvärdet.

- 61 Rådet har genmält att reparationskostnaderna efter försäljning borde ha redovisats som FAA-kostnader i svaret på frågeformuläret. Endast underhållskostnader för produktionsutrustning skulle kunna utgöra en tillverkningskostnad. Eftersom sökanden har lagt reparationskostnaderna efter försäljning till Imarflex tillverkningskostnader och inte till sina egna tillverkningskostnader har den således kunnat räkna av dessa kostnader två gånger vid beräkningen av det konstruerade normalvärdet.
- 62 Sökanden har för det andra påstått att den redovisade transportkostnaderna under rubriken "produktionskostnader" i sitt svar på frågeformuläret och har bestridit att den försökte dölja dessa kostnader. Den har vidare gjort gällande att inget av företagen i Nisshin-gruppen redovisade dessa kostnader under posten "distributionskostnader/allmänna och administrativa kostnader" i sina resultaträkningar. För övrigt har den poängterat att dessa företags bokföring har kontrollerats av flera godkända revisorer och att den japanska lagstiftningen inte kräver att dessa företag skall harmonisera sina årsbokslut.
- 63 I sin replik medgav sökanden att den begick ett misstag genom att inte redovisa leveranskostnaderna bland FAA-kostnaderna i sitt svar på frågeformuläret. Den påstod att den hade rättat till detta misstag i sitt yttrande av den 3 november 1995.
- 64 Sökanden har hävdat att detta misstag hur som helst är försumbart och möjligt att rätta till. Det skulle räcka med att ta bort leveranskostnaderna från posten "produktionskostnader" i Imarflex resultaträkning och lägga dem till FAA-kostnaderna. Efter avdrag för finansieringskostnader skulle storleksnivån på FAA-kostnaderna uppgå till 11,76 procent och vinstmarginalen till 4,32 procent, vilket innebär en ökningskoefficient med 16,08 procent. När leveranskostnaderna uttryckt i en procentuell andel av tillverkningskostnaderna (4,22 procent) väl har räknats av blir nivån för FAA-kostnaderna således 11,86 procent. Sökanden har påpekat att denna nivå, vilken den informerade kommissionen om genom skrivelse av den 3 november 1995, ligger mycket nära den nivå om 11,39 procent som angivits i svaret på frågeformuläret.

- 65 Rådet har understrukit att sökanden har medgivit att den inte har följt frågeformulärets instruktioner, vilka krävde att leveranskostnaderna skulle inkluderas bland FAA-kostnaderna. Av de uppgifter som hämtades in vid kontrollen i företagets lokaler upptäckte kommissionen att beloppet för Imarflex leveranskostnader för mikrovågsugnar sålda i Japan uppgick till mellan 4,29 procent och 11,83 procent, det vill säga det var betydligt högre än den genomsnittsnivå om 4,22 procent som sökanden uppgivit att Imarflex totala försäljning uppgick till. Rådet har av dessa uppgifter dragit slutsatsen att sökanden försökte dölja leveranskostnaderna.
- 66 Sökanden har för det tredje hävdad att de försäljningsrabatter som Imarflex beviljade för kontant betalning uppfyller de villkor som anges i artikel 2.3 a i grundförordningen och därför borde räknas av från normalvärdet och inte läggas till FAA-kostnaderna. Den anser att den, enligt grundförordningen och den föregående antidumpningsförordningen, varken behövde inkludera summan för dessa rabatter i Imarflex FAA-kostnader eller lämna upplysningar om dessa rabatter i sitt svar på frågeformuläret.
- 67 Rådet har gjort gällande att försäljningsrabatterna utgör kostnader för företaget oavsett om de bokförts som en nedsättning av omsättningen eller bland FAA-kostnaderna. Det har erinrat om att normalvärdet enligt artikel 2.3 a i grundförordningen skall vara värdet netto "efter alla rabatter och avdrag som har direkt samband med de ifrågavarande försäljningarna, förutsatt att exportören hävdar och styrker att sådan nedsättning av bruttopriset faktiskt har gjorts". Frågeformuläret angav hur rabatterna skulle redovisas för att dessa bestämmelser skulle kunna utnyttjas. Sökanden framställde aldrig en sådan begäran utan nöjde sig med att lämna in uppgifter om Imarflex nettoomsättning.
- 68 Slutligen har rådet erinrat om att frågeformuläret också krävde att det beträffande redovisningen av nettoomsättningen skulle anges detaljerade upplysningar om de rabatter som beviljats och som minskat bruttoomsättningen oavsett hur de betraktades enligt artikel 2.3 a i grundförordningen. Sökanden har

emellertid inte givit någon förklaring på denna punkt i sitt svar på frågeformuläret. I sin skrivelse av den 22 februari 1994 tillkännagav den att den beviljade rabatter vid kontantförsäljningar uppgående till 0,8 procent av Imarflex totala omsättning. I sin skrivelse av den 31 juli 1995 angav sökanden däremot att den beviljade en försäljningsrabatt på 1,5 procent vid kontant betalning och även redovisade en rabattnivå för kontant betalning med 3 procent. Rådet anser att dessa uppgifter var tillräckliga för att visa att uppgifterna om Imarflex inte var tillförlitliga.

— Förstainstansrättens bedömning

- 69 Det skall understrykas att kommissionen i sin preliminära underrättelse angav att den inte hade använt uppgifterna om Imarflex och gjorde gällande följande:

”[...] det har vid inspektionsbesök hos Er konstaterats att Imarflex ökning vid försäljning [av mikrovågsugnar] på den japanska marknaden var i storleksordningen 30 procent. Trots denna förhållandevis betydande ökning uppgick den nivå som motsvarade de [FAA-kostnader] som redovisats av Imarflex till 7,24 procent och vinstmarginalen till endast 4,15 procent. Dessa nivåer är helt klart motstridiga i förhållande till ökningen och är således inte tillförlitliga.”

- 70 I den slutliga underrättelsen ansåg kommissionen följande:

”[...] för det första gjorde Imarflex representanter under kontrollen vid inspektionsbesöket i Japan ett allmänt uttalande rörande ökningen på 30 procent på försäljningar [av mikrovågsugnar] i Japan understött av ett detaljerat exempel som stod i strid med den ökning på 11,39 procent som ACME redovisade i sitt svar på frågeformuläret.

För det andra innebär inte bara den omständigheten att försäljningskostnaderna, såsom leverans- och reparationskostnaderna, inte bokförts bland [FAA-kostnaderna] utan på ett annat ställe att de inte behövde redovisas som [FAA-kostnader].

För det tredje utvisar de dokument som bifogats er skrivelse av den 30 juli tydligt att ökningen för var och en av de olika sålda [mikrovågsugns]typerna är betydligt större än den ökning som redovisades i ert svar på frågeformuläret, även om man beaktar de icke kontrollerade rabatter som helt riktigt inte heller redovisades i svaret på frågeformuläret.

För det fjärde visar den omständigheten att Imarflex 'föreslagit' fyra olika nivåer för [FAA-kostnader] och vinstmarginal som växlar från de 11,29 procent som redovisats i svaret på frågeformuläret till 9,96 procent i bilaga 10 till ACME:s skrivelse av den 31 juli 1995, till 13 procent i bilaga 11 till samma skrivelse och till de 15 procent som används av de amerikanska myndigheterna, att det är något som inte stämmer. I synnerhet som alla dessa 'föreslag' fortfarande långt understiger marginalerna mellan köppriser och försäljningspriser för varje såld modell.

Eftersom det är omöjligt för kommissionens tjänstemän att kontrollera ACME:s olika 'föreslag' vid besök hos företaget kan bara den slutsatsen dras att de nivåer för [FAA-kostnader] och vinstmarginal som inledningsvis kontrollerades var otillförlitliga och att de således inte godtas.”

- 71 Rådet har slutligen i punkt 26 i sina överväganden i den omtvistade förordningen understrukt att upplysningarna avseende Imarflex har visat sig vara otillförlitliga och att det är ”rimligt att, liksom i Malaysias fall, bibehålla den generella metod för fastställande av normalvärdet för Thailand som beskrivs i punkterna 46 och 47 i förordningen om provisorisk tull”.
- 72 Sökanden har inte lämnat några upplysningar som vederlägger dessa konstateranden.

- 73 Det är nämligen ostridigt att sökanden i sitt svar på frågeformuläret av den 4 februari 1994 varken redovisade Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal i enlighet med frågeformulärets instruktioner, och i synnerhet inte fördelade dessa kostnader kategorivis, eller lämnade upplysningar om endast de mikrovågsugnar som Imarflex sålt i Japan.
- 74 Trots att sökanden har uppmanats av kommissionen att komplettera sitt ursprungliga svar beträffande dessa frågor uppfyllde dess skrivelse av den 22 februari 1994 inte frågeformulärets krav.
- 75 Det är också utrett att de uppgifter om FAA-kostnader och vinstmarginal som sökanden redovisade i sitt svar på frågeformuläret vederlades vid kontrollen i företagens lokaler. Med hänsyn till de stora diskrepanser som framkom vid denna kontroll av kostnaderna för modellen "CMO 552" hade kommissionen skäl att vara tveksam till tillförlitligheten av sökandens svar.
- 76 Det var först efter den preliminära underrättelsen som sökanden, genom skrivelser av den 31 juli och den 3 november 1995, lämnade upplysningar om Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal.
- 77 Det är således ostridigt att sökanden i strid med frågeformulärets instruktioner inte redovisade reparationskostnader efter försäljning, leveranskostnader och försäljningsrabatter bland Imarflex FAA-kostnader. Det är även utrett att dessa kostnader i icke obetydlig utsträckning påverkade fastställelsen av det konstruerade normalvärdet.
- 78 Sökanden har uttryckligen medgivit att den gjorde fel då den underlät att redovisa leveranskostnaderna, men den har försökt att rättfärdiga utelämnandet av reparationskostnader efter försäljning genom att argumentera att både denna

bokföringspraxis och Imarflex bokföringspraxis är välgrundade. De kostnader som avser reparationer av varor som förekommit efter försäljning utgör emellertid definitionsmässigt försäljningskostnader i den mening som avses i artikel 2.3 b ii i grundförordningen. Av detta följer att dessa kostnader bör inkluderas bland FAA-kostnaderna vid fastställelsen av det konstruerade normalvärdet. Påståendet att Imarflex och sökanden ur bokföringssynpunkt skulle behandla dessa kostnader som "tillverkningskostnader" är inte relevant i detta avseende. Det sätt på vilket företagen redovisar vissa kostnadskategorier vid upprättandet av sina årsbokslut kan nämligen inte påverka den klassificering som görs av dessa kostnader vid en antidumpningsundersökning. Det kan dessutom konstateras att sökanden varken under förfarandet eller under sammanträdet förebringade någon övertygande bevisning som stöder detta påstående.

- 79 När det gäller försäljningsrabatter föreskrivs i artikel 2.3 a i grundförordningen att de rabatter och avdrag som har direkt samband med försäljningarna kan räknas av från det konstruerade normalvärdet förutsatt att exportören begär det och styrker att sådan nedsättning av bruttopriset faktiskt har gjorts. I detta mål har sökanden emellertid inte bestridit att den i sitt svar på frågeformuläret på eget initiativ räknade av vissa försäljningsrabatter utan att upplysa om eller styrka sitt tillvägagångssätt. Den har dessutom i sina inlagor och under sammanträdet medgivit att de rabatter som räknades av ensidigt beviljades vid kontant betalning. Rabatterna vid kontant betalning var till sin natur sådana att de inte påverkade det pris som Imarflex kunder skulle betala, utan motsvarar det värde som Imarflex tillskrev den omständigheten att det fakturerade priset betalades i förskott. De kunde därför inte med fog räknas av från det konstruerade normalvärdet. Av dessa uppgifter följer att institutionerna på goda grunder ansåg att dessa försäljningsrabatter borde ha redovisats bland Imarflex FAA-kostnader.
- 80 Förstainstansrätten finner även att sökanden genom sina uttalanden efter den preliminära underrättelsen "föreslog" flera ökningskoefficienter efter varandra. Efter att ha beslutat sig för en koefficient om 11,39 procent i sitt svar på frågeformuläret, framförde således sökanden därefter nivåerna 9,96, 13 och 15 procent i sin skrivelse av den 31 juli 1995 och sedan nivåerna 11,86 och 21,75 procent i sin skrivelse av den 3 november 1995.

- 81 Sökanden har slutligen i sin replik, under förevändning av att ge en förklaring till sin skrivelse av den 3 november 1995, för första gången åberopat en ny beräkningsgrund som leder till en ökningskoefficient om 22,26 procent.
- 82 Det framgår i tillräcklig utsträckning av det föregående, utan att det är nödvändigt att uttala sig om andra uppgifter och om sökandens goda tro, att institutionerna inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom att dra slutsatsen att de uppgifter om Imarflex som sökanden hade lämnat i sitt svar på frågeformuläret var otillförlitliga.
- 83 Av detta följer att sökandens argument att uppgifterna om Imarflex var tillförlitliga skall underkännas som ogrundade.

Huruvida ökningen för modellen "CMO 552" var representativ

— Parternas argument

- 84 Sökanden har bestridit att ökningskoefficienten beträffande modell "CMO 552" var representativ, på vilken grund kommissionen drog slutsatsen att uppgifterna om Imarflex inte var tillförlitliga. Denna modell, som valdes ut av kommissionen vid kontrollen hos företaget, var den med den högsta ökningskoefficienten och representerade endast 3,2 procent av den totala försäljningen för samtliga Imarflex modeller.
- 85 Ökningskoefficienten av denna modell var onormalt hög i förhållande till genomsnittsökningen på 22,26 procent för samtliga mikrovågsugnar som Imarflex hade sålt i Japan och i förhållande till ökningen om 16,08 procent för

samtliga varor som Imarflex hade sålt. Denna diskrepans beror på den omständigheten att leveranskostnaderna är högre för mikrovågsugnar än för andra varor.

- 86 Sökanden har härav dragit slutsatsen att institutionerna således gjorde en uppenbart oriktig bedömning då de med stöd av uppgifterna om modell "CMO 552" bortsåg från uppgifterna om Imarflex.
- 87 Rådet har replikerat att sifferuppgifterna om modell "CMO 552" lämnades av chefer för Imarflex vid inspektionen "som ett exempel". Kommissionen kontrollerade dessa uppgifter vid besöket och bedömde att de var korrekta. Konstaterandet att ökningskoefficienten översteg 30 procent, vilket tydligt stod i strid med sökandens svar på frågeformuläret, var tillräckligt för att kunna dra slutsatsen att de sifferuppgifter som sökanden tidigare hade angivit inte var tillförlitliga. Denna brist på tillförlitlighet bekräftades bland annat av den omständigheten att sökanden, tvärtemot sina tidigare uttalanden, senare var i stånd att lämna uppgifter som endast rörde mikrovågsugnar.

— Förstainstansrättens bedömning

- 88 Det framgår av handlingarna i målet att kommissionen stickprovvis undersökte uppgifterna om modellen "CMO 552" för att kontrollera de uppgifter som sökanden lämnade i sitt svar på frågeformuläret. Denna kontroll gjorde det möjligt för de personer som utförde undersökningen att konstatera att det förekom uppgifter som stod i strid med de uppgifter som lämnats i svaret på frågeformuläret. Det verkar också som om dessa motstridiga uppgifter berodde på den metod som sökanden använde vid besvarandet av frågeformuläret och i synnerhet vid redovisningen av vissa FAA-kostnader. Dessa brister är således inte typiska just för modellen "CMO 552". De har en allmän karaktär som påverkar svaret på frågeformuläret i sin helhet. Följaktligen har frågan huruvida den modell som utvalts som exempel var representativ för de varor som exporterades till gemenskapen ingen betydelse för om den samlade bedömning som institutionerna på goda grunder gjorde var riktig beträffande huruvida de bokföringsuppgifter om Imarflex som förelåg vid kommissionens bedömning var tillförlitliga eller ej.

- 89 Av detta följer att även sökandens argument att ökningskoefficienten avseende modellen "CMO 552" inte var representativ skall underkännas.

Imarflex ställning som exportör

— Parternas argument

- 90 Sökanden har understrukt att eftersom Imarflex var ansvarigt för exporten av mikrovågsugnar borde sökanden ha betraktats som exportör av varorna i fråga i den mening som avses i artikel 2.3 b ii i grundförordningen. Den har hävdats att kommissionen utpekade Imarflex som exportör i punkterna 3 och 4 i övervägandena i förordningen om preliminär tull och att den gjorde en inspektion hos det företaget. Kommissionen kan därför inte ha hyst några tvivel i fråga om Imarflex ställning som exportör.
- 91 Enligt sökanden kunde inte institutionerna bortse från uppgifterna om Imarflex av det skälet att mikrovågsugnar rent fysiskt exporterades från Thailand. Genom att tolka begreppet "exportland" i artikel 2.3 b ii i grundförordningen så, att det endast avser platsen för den rent fysiska exporten av de varor som omfattades av undersökningen, har institutionerna handlat i strid med målsättningarna i antidumpningslagstiftningen.
- 92 Om uppgifterna att tillverka och uppgifterna att exportera har anförtrotts två skilda företag inom samma ekonomiska enhet, är institutionerna enligt sökanden skyldiga att beakta exportörens priser. I detta mål har institutionerna inte tagit hänsyn till att tillverkningen och exporten av mikrovågsugnar var skilda aktiviteter inom Nisshin-gruppen. Sökandens verksamhet begränsar sig till tillverkning av mikrovågsugnar, och Imarflex utför alla de kommersiella funktioner som åvilar en exportör vilka ger upphov till FAA-kostnader, såsom

till exempel förhandling om pris och försäljningsvillkor, ansvar för forskning och utveckling, kundfakturering och uppbärande av betalning.

- 93 I andra hand har sökanden gjort gällande att institutionerna borde ha använt uppgifterna om Imarflex analogivis.
- 94 Rådet har hävdad att ett tredje land endast kan betraktas som exportland enligt artikel 2.6 i grundförordningen om varorna transiterar dess territorium. De mikrovägsugnar som tillverkats av sökanden avsändes emellertid direkt från Thailand till gemenskapen utan att passera Japan. Sökanden har dessutom överskattat Imarflex roll beträffande exportverksamheten. Den utfärdade nämligen själv en del fakturor rörande export och stod för distributionskostnaderna och en stor del av exportkostnaderna. Institutionerna drog således helt korrekt slutsatsen att Japan inte var exportland.
- 95 Institutionerna undersökte dessutom uppgifterna om Imarflex bara för att bedöma om dessa kunde användas för en beräkning "på annan skälig grundval" i den mening som avses i artikel 2.3 b ii *in fine* i grundförordningen. Rådet har understrukt att institutionerna i vilket fall som helst inte kunde beakta uppgifterna om Imarflex eftersom dessa uppgifter inte var tillförlitliga.
- 96 Den franska regeringen har hävdad att det av den sista meningen i artikel 2.3 b ii i grundförordningen framgår att institutionerna har ett alternativ. De kan göra en beräkning antingen "med utgångspunkt från exportörens eller andra producenters eller exportörens försäljning i samma industri i ursprungs- eller exportlandet" eller "på annan skälig grundval" utan att det föreligger en inbördes prioritetsordning mellan dessa två metoder. Även om det visas att den första metoden var tillförlitlig och att det var skäligare att använda den metoden än att göra en beräkning "på annan skälig grundval", kan detta ändå inte i sig medföra att den omtvistade förordningen skall ogiltigförklaras på den grunden att det gjordes en uppenbart oriktig bedömning.

- 97 För kommissionen innebär både den ordagranna lydelsen av termen ”exportör” och grundförordningen att sökandens tolkning är utesluten.

— Förstainstansrättens bedömning

- 98 Förstainstansrätten har redan fastslagit att institutionerna på goda grunder kunde dra slutsatsen att uppgifterna om Imarflex inte var tillförlitliga. Eftersom dessa uppgifter följaktligen inte kunde användas för att fastställa det konstruerade normalvärdet var Imarflex eventuella ställning som exportör, vilket sökanden hävdade att den var, ointressant i detta hänseende.
- 99 Av detta följer att argumentet om Imarflex ställning som exportör skall underkännas.

Möjligheten att kontrollera uppgifterna om Imarflex

— Parternas argument

- 100 Enligt sökandens uppfattning skulle kommissionen lätt ha kunnat kontrollera tillförlitligheten av de upplysningar som den ansåg var ovissa. Institutionerna hade inte rätt att behandla svaret på frågeformuläret som ett formellt juridiskt dokument som de kunde avvisa i sin helhet om de upptäckte vissa fel eller brister. Frågeformuläret var endast ett redskap som gjorde det möjligt för parterna att efter bästa förmåga lämna relevanta uppgifter inom den korta tidsfrist som anvisats för att fylla i detta.

- 101 Kommissionen borde ha gett sökanden möjlighet att under varje led i förfarandet inkomma med sådana ytterligare upplysningar som den ansåg lämpliga. Institutionerna använde de kompletterande synpunkter och alternativa förslag som den hade framfört som argument för att belysa att det förelåg motstridiga uppgifter och för att bortse från uppgifterna om Imarflex. Ett sådant förfarande är orättvist mot sökanden. Parterna i ett antidumpningsförfarande borde kunna undersöka alternativa lösningar under det administrativa skedet, utan att behöva frukta att deras förslag senare kommer att användas mot dem.
- 102 Rådet har gjort gällande att syftet med frågeformuläret inte var att ge producenten möjlighet att redovisa det som den ansåg var lämpligt och att lägga ansvaret på kommissionen att se till att producenten avhjälpde de brister som kommissionen upptäckte. Det har understrukt att frågeformuläret tydligt tillkännagav de följder som parterna utsattes för om de lämnade ofullständiga eller felaktiga svar. Även om kommissionen kan påpeka brister som påverkar svaret på frågeformuläret och begära att ytterligare information lämnas, såsom är fallet i detta mål, har rådet hävdad att det inte åvilas kommissionen att avhjälpa dessa brister.

— Förstainstansrättens bedömning

- 103 Förstainstansrätten har redan fastslagit att institutionerna på goda grunder kunde bortse från uppgifterna om Imarflex på grund av att de inte var tillförlitliga.
- 104 Frågeformuläret innehöll dessutom en anvisning om det ansvar som åvilade sökanden och de följder som den riskerade vid ofullständigt svar. Anvisningen har följande lydelse:

”Syftet med detta frågeformulär är att ge kommissionen möjlighet att få den information som den anser nödvändig för att genomföra undersökningen. Det

ligger i Ert intresse att besvara detta så fullständigt och noggrant som möjligt och att bifoga samtliga verifikat. Om den information som begärts inte har kommit kommissionen till handa inom angiven tidsfrist kan den komma att vidta interimistiska eller slutliga åtgärder mot bakgrund av de uppgifter som faktiskt finns tillgängliga. Om kommissionen finner att den information som lämnats är vilseledande eller osann kan den komma att bortse från den informationen och alla anspråk som grundas på denna. Om Ni mot bakgrund av det ovan sagda stöter på svårigheter eller om Ni av någon annan anledning anser att Ni inte kan fylla i en del av detta frågeformulär, anmodas Ni att underrätta kommissionen om detta inom 15 dagar från det datum som anges i följebrevet. Kommissionens tjänstemän står till Ert förfogande för råd. Ni ombeds att ange de svårigheter Ni stött på eller de klaganden som Ni önskar få.”

105 Det framgår dessutom av sökandens skrivelser av den 31 juli och den 3 november 1995 samt av de uttalanden som den gjorde vid sammanträdet att den betraktade undersökningsförfarandet som en förhandling, eftersom den lade fram ”förslag” efter hand beträffande nivån på Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal. Det skall härvid påpekas att sökanden avslutade sin skrivelse av den 3 november 1995 med att ange följande:

”Vårt slutliga förslag

Såsom angivits nedan har vi i vårt inledande svar begärt att nivån på FAA-kostnaderna/vinsten skall uppgå till 11,39 procent (justerat till 11,86 procent). Därefter har vi givit er förslag på nivåer om 13 procent och 15 procent. Skillnaden mellan dessa siffror beror på en skillnad i tillvägagångssätt. Nivån på 11,86 procent har beräknats på grundval av Imarflex totala FAA-kostnader/vinst. Nivån på 13 procent har beräknats på grundval av enbart uppgifterna rörande försäljning av mikrovågsugnar. Nivån på 15 procent härrör från det föregående exemplet. Med hänsyn till den korta tid som förelegat och till de uppgifter som ni ansett vara tillförlitliga föreslår vi slutligen att ni beräknar era konstruerade normalvärden genom att använda en nivå på FAA-kostnaderna/vinsten om lämpligtvis 21,75 procent. Dessa 21,75 procent härrör från modellen CMO 552 som ni kontrollerade i Japan och som ni underrättades om i bilaga 11 till vår skrivelse av den 31 juli 1995. Ni känner till de faktiska uppgifterna om försäljnings- och köppriser för denna modell. Vad beträffar rabatter och leveranskostnader ligger dessa nära de uppgifter som beräknats generellt i

bilaga 2. Reparationskostnaderna är skäligen med hänsyn till den verksamhet som är känd för er. Vi hoppas verkligen att ni godtar detta förslag och att detta ärende kan avslutas med förnuft och välvilja.”

- 106 Dessa uppgifter visar att sökanden missbedömde undersökningens karaktär. Den kan således inte invända att institutionerna varken gjorde en andra kontroll eller gjorde sådana justeringar som avhjälpte de brister som påverkade tillförlitligheten av de uppgifter som sökanden inledningsvis hade lämnat in.
- 107 Sökandens argument att Imarflex uppgifter är möjliga att kontrollera bör därför underkännas som ogrundade.

Oskäligheten av att de koreanska uppgifterna använts

Parternas argument

- 108 Sökanden har för det första gjort gällande att det föreligger en inkonsekvens i den omtvistade förordningen och att den uppvisar en bristande motivering. Den har anfört att institutionerna tillämpade den koreanska ökningskoefficienten på en producent etablerad i Malaysia av det huvudsakliga skälet att den producenten stod i förbindelse med en av de koreanska producenterna, trots att den exporterade mikrovågsugnar från Malaysia utan att de transisterade Korea. Enligt detta resonemang borde institutionerna ha använt sig av uppgifterna om Imarflex, eftersom Imarflex är ett exportföretag som står i förbindelse med sökanden.
- 109 Sökanden har för det andra hävdade att de koreanska producenternas FAA-kostnader och vinstmarginal inte utgör en skälig grund för beräkning av det konstruerade normalvärdet och att de innebär att principerna om lika behandling

och förbud mot diskriminering åsidosätts (generaladvokaten Lenz förslag till avgörande i det ovannämnda målet Nakajima mot rådet, s. I-2112, punkt 85). Institutionerna överskred gränserna för sin befogenhet att göra en skönmässig bedömning av vilken grund för beräkning av det konstruerade normalvärdet som skäligen skall användas och gjorde därigenom en uppenbart oriktig bedömning (domarna i de ovannämnda målen Nölle samt Ferchimex mot rådet). Institutionerna kunde enligt sökanden inte skäligen använda sig av de koreanska producenternas ökningskoefficienter eftersom deras situation skilde sig så mycket från sökandens. Sökanden har i detta hänseende framhållit två materiella skillnader.

- 110 För det första skilde sig de koreanska producenterna från Nisshin-gruppen i storlek. De koreanska producenternas allmänna och administrativa kostnader var således av detta skäl betydligt högre än motsvarande kostnader i Nisshin-gruppen. Denna skillnad framgick vid en jämförelse av kapital, bokföring och personalstyrka mellan dels de koreanska företagen Samsung, Daewoo, LG, dels Nisshin-gruppen. Sökanden företedde ett utlåtande av professor Sekkat vid Université libre de Bruxelles, vilket angav att omsättningen per anställd inte utgjorde en relevant indikator på de koreanska producenternas effektivitet.
- 111 För det andra har sökanden understrukit att de koreanska producenternas distributionsmetoder skilde sig från de metoder som sökanden använde. Vissa koreanska tillverkare säljer mikrovågsugnar på den inhemska återförsäljarmarknaden med mycket högre försäljningskostnader än sökanden, som specialiserar sig på export av "original equipment manufacture" (OEM), och Imarflex, som säljer 90 procent av sina mikrovågsugnar till en enda kund i Japan.
- 112 Rådet har påpekat att institutionerna använde uppgifterna om den koreanska marknaden eftersom det var den enda marknad där vinstgivande försäljning av en likadan produkt skedde i representativa kvantiteter och som omfattades av undersökningen. Den koreanska marknaden var dessutom konkurrensutsatt och av betydande storlek.

- 113 Det anser för övrigt att uppgifterna rörande de koreanska producenterna som framlagts av sökanden inte var vare sig exakta eller möjliga att kontrollera. Omsättningen per anställd i dessa företag översteg Nisshin-gruppens motsvarande omsättning, vilket visade att det fanns stordriftsfördelar och motsade sökandens argument.
- 114 Rådet har även tillbakavisat det argument som baserar sig på att det fanns olika distributionsmetoder och har härvid påpekat att syftet med att fastställa det konstruerade normalvärdet var att bestämma de FAA-kostnader som sökanden skulle ha haft om den hade sålt mikrovågsugnar på den thailändska marknaden. Det har påpekat att institutionerna gjorde en särskild justering för sökanden för att kunna beakta den omständigheten att den exporterade betydande kvantiteter mikrovågsugnar till huvudsakligen en enda kund i gemenskapen.

Förstainstansrättens bedömning

- 115 Förstainstansrätten har redan fastslagit att institutionerna på goda grunder kunde bortse från uppgifterna om Imarflex. Av detta följer att sökandens argument att institutionerna borde ha använt uppgifterna om Imarflex inte är relevant.
- 116 Vad beträffar likhetsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen, som sökanden likaledes har åberopat, utgör dessa hinder för att lika situationer behandlas olika och för att olika situationer behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (domstolens dom av den 5 oktober 1994 i de förenade målen C-133/93, C-300/93, C-362/93, Crispoltoni m.fl., REG 1994, s. I-4863, punkt 51, samt domen i det ovannämnda målet Thai Bicycle mot rådet, punkt 96).

- 117 Artikel 2.3 b ii *in fine* i grundförordningen ger institutionerna möjlighet att beakta räkenskapsuppgifter från tredje man med den enda begränsningen att den metod som används skall vara skälig. Av detta följer att möjligheten att använda räkenskapsuppgifter från tredje man vars situation helt skiljer sig från den situation som de företag som ingår i antidumpningsundersökningen befinner sig i följer av grundförordningen. Att sådana uppgifter har använts innebär därför inte i sig att likhetsprincipen och principen om icke-diskriminering har åsidosatts.
- 118 Det framgår för övrigt av punkt 36 jämförd med punkt 46 i övervägandena i förordningen om preliminär tull att "[k]ommissionen ansåg det därför vara lämpligt att använda kostnaderna för försäljning och administration och de allmänna kostnaderna samt vinsten som hade fastställts för vinstgivande försäljning på den koreanska hemmamarknaden. Detta tillvägagångssätt ansågs vara skäligt eftersom den koreanska marknaden var den enda marknad där vinstgivande försäljning av en likadan produkt skedde i representativa kvantiteter och som omfattades av antidumpningsförfarandet. Så som det anges i punkterna 12 och 13 är den koreanska marknaden stor och de berörda ekonomiska aktörerna verkar i en [konkurrensutsatt] miljö."
- 119 Sökanden har inte företett någon bevisning om att det föreligger ett sådant uppenbart fel att riktigheten av denna bedömning kan ifrågasättas.
- 120 Det skall dessutom påpekas att institutionerna i detta mål har gjort justeringar av det konstruerade normalvärdet för att kunna beakta de skillnader som fanns mellan de koreanska producenternas och sökandens respektive situationer, särskilt vad beträffar fysiska olikheter mellan mikrovågsugnarna i fråga, olikheter avseende importavgifter och de olika handelsled i vilka varorna säljs (punkt 27 i övervägandena i den omtvistade förordningen och punkt 50 i övervägandena i förordningen om preliminär tull).

- 121 Det måste således anses att institutionerna varken gjorde en uppenbart oriktig bedömning eller åsidosatte likhetsprincipen och principen om icke-diskriminering genom att använda uppgifterna om de koreanska producenterna för att beräkna det konstruerade normalvärdet.
- 122 Sökandens argument att det var oskäligt att använda de koreanska uppgifterna skall därför underkännas.
- 123 Av detta följer att de invändningar som framförts om valet av metod för att fastställa FAA-kostnaderna och vinstmarginalen är ogrundade. Följaktligen kan talan inte vinna bifall på vare sig den första eller den andra grunden.

3. Huruvida importavgifter och indirekta skatter skall beaktas vid fastställelse av det konstruerade normalvärdet och vid jämförelse med exportpriset (den femte grunden)

Parternas argument

- 124 Sökanden har ifrågasatt rådets metod att beakta importavgifter och indirekta skatter vid beräkningen av det konstruerade normalvärdet. Den har påpekat att rådet lade beloppet för den importavgift om 35 procent som gällde i Thailand till råvarukostnaderna. För att kunna beräkna storleken på FAA-kostnaderna och vinstmarginalen ökade rådet tillverkningskostnaderna med ökningskoefficienten för de tillverkningskostnader som härrörde från de koreanska uppgifterna. Genom detta tillvägagångssätt ökade FAA-kostnaderna och vinstmarginalen med ett belopp som motsvarade importavgiften multiplicerad med ökningskoefficienten.

- 125 Eftersom importavgifterna betalas tillbaka vid export borde rådet ha räknat av dessa från det konstruerade normalvärdet. Sökanden har emellertid hävdad att det inte gjordes någon rättelse för att neutralisera den ökning som FAA-kostnaderna och vinstmarginalen motsvarade. Den har också hävdad att denna metod medförde en övervärdering av normalvärdet och en ökning av dumpningsmarginalen med mer än 3 procent.
- 126 Sökanden har påpekat att artikel 2.10 b i grundförordningen inte utesluter att det konstruerade normalvärdet inte bara reduceras med det belopp som erlagts för importavgifter och indirekta skatter, utan även med det belopp med vilket avgifterna och skatterna ökade FAA-kostnaderna och vinstmarginalen. Syftet med denna artikel är att förhindra att skillnaden mellan försäljningspriset på hemmamarknaden (inklusive indirekta skatter och importavgifter) och det lägre exportpriset, efter avdrag för dessa avgifter och indirekta skatter, betraktas som dumpning.
- 127 Den har anfört att importavgifterna inte borde ha ingått i beräkningen av det konstruerade normalvärdet. Eftersom sökanden är etablerad inom ett frihandelsområde, kan den importera material som är befriat från importavgifter. Rådet har emellertid förfarit som om sökanden faktiskt hade erlagt dessa avgifter och därefter fått dem återbetalade vid exporten.
- 128 Sökanden har slutligen ställt sig tveksam till hur pass befogat rådets tillvägagångssätt var, såvitt detta innebar att FAA-kostnaderna och vinstmarginalen (inklusive skatter och avgifter erlagda i Korea) lades till sökandens tillverkningskostnader, inklusive den thailändska importavgift som den aldrig erlade. Den har anfört att rådet borde ha neutraliserat den inverkan som de koreanska importavgifterna och indirekta skatterna hade när den beräknade FAA-kostnaderna och vinstmarginalen.
- 129 Rådet har påpekat att även om sökanden var baserad inom ett frihandelsområde skulle den ha varit tvungen att erlagga importavgifter om 35 procent om den hade sålt mikrovågsugnar i Thailand. Artikel 2.3 b ii i grundförordningen föreskriver

att tillverkningskostnader skall beräknas med hänsyn till alla de omkostnader som uppkommer under den dagliga handeln i ursprungslandet. I enlighet med artikel 2.10 b i samma förordning räknade institutionerna av det belopp för importavgifter som hade inkluderats i tillverkningskostnaderna från det konstruerade normalvärdet. Det behövdes inte göras en ytterligare justering för att neutralisera den inverkan som importavgifterna hade på beräkningen av FAA-kostnaderna och vinstmarginalen. De FAA-kostnader och den vinstmarginal som beräknats för de koreanska företagen uttrycktes i realiteten som en procentuell andel av tillverkningskostnaderna — inklusive indirekta skatter och importavgifter — för mikrovågsugnar avsedda för den koreanska marknaden. Det var därför nödvändigt för en godtagbar jämförelse att de koreanska uppgifterna lades till sökandens tillverkningskostnader, inklusive indirekta skatter och importavgifter.

Förstainstansrättens bedömning

- 130 Konstrueringen av normalvärdet syftar till att fastställa det försäljningspris som skulle tas ut för en vara om denna såldes i ursprungslandet eller exportlandet. Följaktligen är det de kostnader som gäller vid försäljning på hemmamarknaden som skall beaktas (domen i det ovannämnda målet Nakajima mot rådet, punkt 64). Det är ostridigt att om sökanden hade sålt mikrovågsugnarna i fråga på den thailändska marknaden skulle en importavgift om 35 procent ha tagits ut på värdet av de importerade varorna. Institutionerna har således helt riktigt inkluderat ett belopp motsvarande betalning av importavgifterna i sökandens tillverkningskostnader.
- 131 Eftersom sökandens tillverkningskostnader inkluderade de importavgifter som skulle komma att tas ut i Thailand, var det nödvändigt att använda den koreanska ökningskoefficienten beräknad på grundval av tillverkningskostnaderna, vilka även de inkluderade de importavgifter och de indirekta skatter som kunde tas ut i Korea. Alla andra metoder skulle nämligen omintetgöra den symmetri mellan de koreanska uppgifterna (FAA-kostnader och vinstmarginal) och de thailändska uppgifterna (sökandens tillverkningskostnader) som det konstruerade normalvärdet syftar till att uppnå.

132 För att säkerställa att jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset blir rättvis föreskriver artikel 2.9 a i grundförordningen att vissa justeringar kan göras, bland annat med hänsyn till olikheter i fråga om importavgifter och indirekta skatter.

133 Dessa justeringar görs inte på eget initiativ. Den part som begär att de skall göras måste i stället visa att dess begäran är berättigad (domstolens dom av den 7 maj 1987 i mål 255/84, Nachi Fujikoshi mot rådet, REG 1987, s. 1861, punkt 33, och förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i mål T-171/94, Descom Scales mot rådet, REG 1995, s. II-2413, punkt 66).

134 I artikel 2.10 samma förordning anges bland annat följande:

”Varje justering som görs för att ta hänsyn till sådana olikheter som de som räknas upp i punkt 9 skall i förekommande fall följa nedan angivna regler:

[...]

b) Importavgifter och indirekta skatter:

Normalvärdet skall justeras med ett belopp som motsvarar alla importavgifter eller indirekta skatter, såsom dessa definieras i noterna till bilagan, som påläggs en likadan vara eller material som fysiskt införlivas med varan när denna är avsedd för förbrukning i ursprungs- eller exportlandet och som inte uppbärs eller återbetalas vad gäller den vara som exporterats till gemenskapen.”

- 135 Av dessa bestämmelser följer att institutionerna inte är skyldiga att från normalvärdet räkna av ett belopp som överstiger summan av importavgifterna och de indirekta skatterna.
- 136 Institutionerna har därför, genom att från normalvärdet räkna av ett belopp för de importavgifter som skulle ha tagits ut om sökanden hade sålt mikrovägsugnar på hemmamarknaden, inte överträtt bestämmelserna i artikel 2.10 i grundförordningen.
- 137 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den grunden att artikel 2.10 b i grundförordningen har åsidosatts.

4. *Bristande motivering (den fjärde grunden)*

Parternas argument

- 138 Sökanden har hävdats att det har givits en bristande motivering till den omtvistade förordningen eftersom rådet inte prövade ett av sökandens argument. Den har bestridit att den framfört det argument som punkt 26 i övervägandena i den omtvistade förordningen hänvisar till, enligt vilken den skulle "ha hävdats att [användandet av uppgifterna om Imarflex] stod i överensstämmelse med artikel 2.6 i grundförordningen eftersom exporten till gemenskapen av mikrovägsugnar som framställts i Thailand i själva verket sändes från Japan". Den har anfört att den under undersökningens gång hävdade att rådet borde ha använt Imarflex FAA-kostnader och vinstmarginal på den japanska marknaden för att fastställa det konstruerade normalvärdet. Eftersom rådet aldrig bemötte detta argument skall den omtvistade förordningen ogiltigförklaras.

- 139 Rådet har påstått att det inte har missförstått sökandens argument. Det har i detta hänseende hänvisat till innehållet i den slutliga underrättelsen i vilken kommissionen bemötte alla argument som hade framförts av sökanden.
- 140 Det har hävdats att institutionerna inte behövde bemöta varje argument som hade framförts inom ramen för förfarandet i den omtvistade förordningen (domstolens dom av den 25 oktober 1984 i mål 185/83, Rijksuniversiteit te Groningen, REG 1984, s. 3623, punkt 38, av den 15 mars 1989 i mål 303/87, Universität Stuttgart, REG 1989, s. 705, punkt 13, och av den 11 juli 1989 i mål 246/86, Belasco m.fl. mot kommissionen, REG 1989, s. 2117, punkt 55).

Förstainstansrättens bedömning

- 141 Enligt fast rättspraxis skall den motivering som krävs i enlighet med artikel 190 i fördraget på ett klart och entydigt sätt visa hur den gemenskapsmyndighet som antagit den omtvistade rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och kan tillvarata sina rättigheter och så att domstolen kan utöva sin prövningsrätt. Förordningarna behöver dock inte i detalj ange samtliga bevisfakta eller rättsfakta — som ofta är talrika, komplicerade och relevanta — eftersom frågan om de uppfyller kraven i artikel 190 i fördraget bör bedömas inte bara med hänsyn till ordalydelsen i dessa utan även till det sammanhang och det förfarande under vilka de har antagits samt till alla rättsliga bestämmelser som reglerar det berörda området (domstolens dom av den 26 juni 1986 i mål 203/85, Nicolet Instrument, REG 1986, s. 2049, punkt 10, av den 7 maj 1987 i mål 240/84, NTN Toyo Bearing m.fl. mot rådet, REG 1987, s. 1809, punkt 31, svensk specialutgåva, volym 9, s. 75, och domen i det ovannämnda målet Nachi Fujikoshi mot rådet, punkt 39, samt förstainstansrättens dom av den 15 oktober 1998 i mål T-2/95, IPS mot rådet, REG 1998, s. II-3939, punkt 357).
- 142 Detta krav är uppfyllt i förevarande mål. Motiveringen till den omtvistade förordningen och hänvisningarna till förordningen om preliminär tull anger i tillräcklig utsträckning skälen till varför uppgifterna om Imarflex inte godtogs. Det kan också konstateras att institutionerna har bemött de argument som

sökanden framförde under undersökningen, bland annat genom de olika skrivelserna om preliminär och slutlig underrättelse. Av detta följer att sökanden genom denna motivering fick kännedom om skälen till varför uppgifterna om Imarflex inte användes som grund för att beräkna det konstruerade normalvärdet och att förstainstansrätten kan utöva sin prövningsrätt.

- 143 Talan kan därför inte vinna bifall på den grunden att artikel 190 i fördraget har åsidosatts.
- 144 Av det ovan anförda följer att talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 145 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom rådet har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, skall sökanden, förutom sin egen rättegångskostnad, bära de kostnader som har förorsakats rådet.
- 146 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall medlemsstater och institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Kommissionen och Republiken Frankrike skall därför bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(femte avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta rådets rättegångskostnad.
- 3) Kommissionen och Republiken Frankrike skall bära sina rättegångskostnader.

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Pirrung

Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 oktober 1999.

H. Jung

J.D. Cooke

Justitiesekreterare

Ordförande